

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) B. M., b) E. M.**, oba zast. JUDr. Radimem Kubicou, MBA, advokátem, se sídlem Ó. Lysohorského 702, Frýdek – Místek, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 748/4, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: OKD, a.s., IČ: 059 79 277, se sídlem Stonavská 2179, Karviná, zast. JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem, se sídlem Preslova 361/9, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2018, č. j. SBS 16708/2018/ČBÚ-21/2, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2019, č. j. 25 A 95/2018 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého (dále jen „OBÚ“) ze dne 26. 3. 2018, č. j. SBS 31714/2017/OB/U-05/28. Tímto rozhodnutím OBÚ povolil hornickou činnost – dobývání výhradního ložiska v dobývacím prostoru Karviná – Doly, v rozsahu podle „*Plánu dobývání porubů č. 11 2831 a č. 11 2832 ve 28. Sloji v 11. kře na Důlním závodě 1, lokalitě Karviná*“ zn. PBP/Ing.Bi ze dne 11. 9. 2017.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Uvedli, že v případě OBÚ bylo podle žalobců na místě hovořit o tzv. systémové podjatosti dané dlouhodobým působením osoby zúčastněné na řízení a také tím, že celá řada pracovníků OBÚ pro osobu zúčastněnou na řízení v minulosti pracovala. OBÚ a osoba zúčastněná na řízení tak jsou úzce vzájemně propojeny rozsáhlými formálními a neformálními vztahy.

[3] Rozhodnutí správních orgánů jsou podle žalobců důsledkem nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť se OBÚ ve svém rozhodnutí ve značné míře opíral o znalecké posudky, které nechala vypravovat osoba zúčastněná na řízení, která výlučně poskytovala podklady pro jejich zpracování. Samotný OBÚ zpracování znaleckého posudku nezařadil, a to za situace, kdy pro osobu zúčastněnou na řízení zapracovávají znalecké posudky po mnoho let stále titíž znalci, a tedy je třeba mít důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti a relevantnosti či nezaujatosti jejich znaleckých závěrů. Výsledkem je, že tyto znalecké posudky neodpovídají skutečnosti. Správní orgány toto pochybení nenapravily.

[4] Žalobci dále OBÚ vytknuli, že se nezabýval vyřešením střetu zájmů týkajícího se dotčených pozemků ve spoluvlastnictví žalobců a osoby zúčastněné na řízení. Žalovaný nenapravil pochybení OBÚ spočívající v opomenutí důsledků hornické činnosti na pozemky žalobců a míru jejich znehodnocení.

[5] Krajský soud v Ostravě nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že žalobci v průběhu správního řízení nevznесли námitku podjatosti úředních osob. Správním orgánům tedy nebyl dán žádný prostor pro jakékoli posuzování otázky, zda jednotlivé úřední osoby nejsou ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu vyloučeny. Ani v žalobě žalobci neuvedli žádné konkrétní okolnosti, které by mohly vzbudit o nepodjatosti úředních osob pochybnosti. Žalobci namítané vztahy mezi OBÚ a osobou zúčastněnou na řízení navíc obsahově definici tzv. systémové podjatosti splňovat nemohou, neboť OBÚ nemůže mít vztah k projednávané věci – povolení těžební činnosti, jelikož ta se jej nijak materiálně, věcně, ekonomicky, ani jinak netýká.

[6] Krajský soud odmítl i námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu. Ta je velmi obecná a žalobci v zásadě pouze obecně dovozovali podjatost znalců zpracovávajících znalecké posudky. K tomu však neuvedli žádné bližší okolnosti, ze kterých by bylo možno dovodit závěry o podjatosti znalců. Neučinili tak ani ve správním řízení. Krajský soud tak dospěl k závěru, že obdobně jako u námitky podjatosti úředních osob nebyl ani ve vztahu k námitce podjatosti znalců otevřen správním orgánům prostor, aby se jí jakkoli zabývaly. Otázku podjatosti nelze poprvé řešit u soudu. K argumentaci žalobců, že podklady pro zpracování posudků znalci čerpali výhradně od osoby zúčastněné na řízení, krajský soud připomenul, že je to právě osoba zúčastněná na řízení, která je jako žadatel o povolení hornické činnosti povinna předložit předepsanou dokumentaci ve smyslu § 10 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě. Je tedy logické, že osoba zúčastněná na řízení jako žadatel předá své podklady pro účely zpracování předepsané dokumentace, včetně posudků. Žalobci nevznесли konkrétní relevantní argumenty, týkající se např. postupů či metod zpracování posudků atd.

[7] K námitce žalobců, že nebyly dosud vyřešeny tzv. střety zájmů týkající se dotčených pozemků ve spoluvlastnictví žalobců, krajský soud nejprve poukázal na § 33

pokračování

zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), a rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 As 196/2016 - 33. Dále konstatoval, že žádná z nemovitostí ve spoluvlastnictví žalobců není ohrožena využitím výhradního ložiska, neboť nebyla zjištěna hrozba újmy žalobců, která by dosahovala potřebné intenzity. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že povolením hornické činnosti, resp. využitím výhradního ložiska sice dojde k dotčení těchto nemovitostí, nikoli však k jejich ohrožení, neboť zjevně nedojde ke změně možnosti využití pozemků. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví žalobců nevyžadovaly po osobě zúčastněné na řízení doložení vyřešení střetu zájmů dle § 33 horního zákona.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) kasační stížnost. Stěžovatelé v první řadě uvedli, že krajský soud chybně interpretoval závěry rozsudku č. j. 2 As 196/2016 - 33. Podle stěžovatelů krajský soud nesprávně vyhodnotil intenzitu, s jakou bude v případě povolení těžby zasaženo do vlastnických práv žalobců k výše uvedeným pozemkům.

[9] Z vyjádření žalovaného a ze znaleckých posudků vyplývá, že v důsledku těžební činnosti se předpokládá u pozemků parc. č. X a X v k. ú. D., pokles o cca. 55-95 cm. Takovým poklesem v důsledku důlní činnosti dojde ke znehodnocení dotčených pozemků, a tím i mimo jiné ke snížení jejich tržní hodnoty. V důsledku uvedeného poklesu se navíc oba pozemky, které budou ovlivněny těžební činností, stanou prakticky neprodejnými. Žalobcům tak v důsledku povolení důlní činnosti bude způsobena majetková újma. Žalobci znovu poukázali na to, že výše uvedené pozemky již v minulosti byly a nadále jsou ovlivňovány důlní činností, a jejich stav se tak fakticky bude jen zhoršovat. Dále zdůraznili, že v minulosti již vlivem důlní činnosti došlo ke znehodnocení pozemku parc. č. X v k. ú. S. m. u K., který poklesl o cca 100 cm, byl podmáčen a fakticky přestal plnit funkci lesa.

[10] Krajský soud správně poukázal na rozsudek č. j. 2 As 196/2016 - 33, avšak pokles pozemku v důsledku povolované důlní činnosti vyhodnotil chybně jako pouhé dotčení. Je přitom zřejmé, že pokud dojde k poklesu uvedených pozemků o téměř metr, navíc pokud tyto pozemky již byly v minulosti ovlivněny těžbou a nyní má dojít k dalšímu poklesu, pak tyto pozemky budou trvale znehodnoceny. Závěry formulované v již zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat tak, že ohroženy by musely být stavby či jiné objekty na pozemcích či jiné zájmy žalobců. Nejvyšší správní soud hovořil v cit. rozsudku o tom, že hrozba újmy musí být reálná a její intenzita musí být srovnatelná se zničením, poškozením či podstatným snížením některého z užitných parametrů. Ve spojení s § 33 horního zákona z toho ovšem plyne, že může dojít nejen ke zničení, poškození či znehodnocení staveb (objektů) nacházejících se na pozemcích ovlivněných těžbou, nýbrž může být takto nepochybně ohrožen zároveň sám pozemek, který bude důlní činností ovlivněn.

[11] Pozemky stěžovatelů nebudou důlní činností pouze dotčeny, nýbrž jí budou ohroženy. Podle stěžovatelů si tak měl OBÚ vyžádat od osoby zúčastněné na řízení doložení vyřešení střetu zájmů podle § 33 odst. 2 horního zákona, což však neučinil a toto

pochybení nenapravit ani žalovaný. V důsledku toho nebyla splněna jedna ze základních podmínek pro vydání povolení k hornické činnosti, a OBÚ tak povolení osobě zúčastněné na řízení neměl vydat. Krajský soud chybně posoudil klíčovou právní otázku, zda je třeba daný případ posuzovat v režimu dotčení nebo zda již intenzita zásahu do práv žalobců v důsledku povolované důlní činnosti přesáhla onu kritickou míru „ohrožení“, a tedy bylo namístě se zabývat řešením střetu zájmu.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku a odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázal na závěry uvedené ve vztahu k § 33 horního zákona v rozsudku č. j. 2 As 196/2016 - 33. Konstatoval, že ze spisové dokumentace není patrná žádná skutečnost nasvědčující tomu, že by povolená hornická činnost mohla svými projevy na pozemcích stěžovatelů způsobit újmu, která by se svou intenzitou mohla rovnat zničení, poškození či podstatnému snížení některého z užitných parametrů pozemků. Samotný pokles pozemků v důsledku povolené hornické činnosti není možné bez dalšího interpretovat jako poškození či zničení těchto pozemků. Pokles pozemků může být zásahem dosahujícím intenzity ohrožení pouze v případech, kdy v jeho důsledku nebude možno ovlivněné pozemky nadále využívat původním způsobem nebo dojde k podstatnému omezení možnosti jejich následného využití. Vzhledem k tomu, že pozemky jsou v katastru nemovitostí vedeny jako ostatní plocha se způsobem využití neplodná půda, nelze očekávat, že by předpokládaný pokles těchto pozemků měl za následek změnu možnosti jejich budoucího využití.

[13] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření uvedla, že krajský soud se řádně a podrobně vypořádal se všemi žalobními námitkami. S ohledem na druh pozemků ve spoluvlastnictví stěžovatelů se jich v budoucnu realizovaná hornická činnost možná dotkne, avšak bez nebezpečí jejich ohrožení a bez toho, že by přicházela v úvahu změna možností jejich využití.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení, zda pozemky parc. č. X a X v k. ú. D. ve spoluvlastnictví stěžovatelů jsou ohroženy využitím výhradního ložiska těžební činností podle § 33 odst. 1 horního zákona, a zda si z tohoto důvodu měl OBÚ vyžádat od osoby zúčastněné na řízení doložení vyřešení střetu zájmů podle § 33 odst. 2 horního zákona.

pokračování

[17] Podle § 33 odst. 1 horního zákona, *jestliže jsou využitím výhradního ložiska ohroženy objekty a zájmy chráněné podle zvláštních předpisů, objekty a zájmy fyzických nebo právnických osob, jsou organizace, orgány a fyzické a právnické osoby, jimž přísluší ochrana těchto objektů a zájmů, povinny ve vzájemné součinnosti řešit tyto střety zájmů a navrhnout postup, který umožní využití výhradního ložiska při zabezpečení nezbytné ochrany uvedených objektů a zájmů.*

[18] Podle odst. 2 téhož ustanovení, *organizace je povinna před zařazením příslušných prací do plánu otvírky, přípravy a dobývání dohodnout se s orgány a fyzickými a právnickými osobami, kterým přísluší ochrana objektů a zájmů podle odstavce 1, o tom, zda ohrožený objekt nebo zájem se má chránit, v jakém rozsahu, popřípadě po jakou dobu a dohodu předložit krajskému úřadu k zaujetí stanoviska. Dohoda je platná, jestliže krajský úřad do 1 měsíce od jejího předložení nevyjádří s dohodou nesouhlas. Povinnost uzavřít dohodu se nevztahuje na případy, kdy střety zájmů byly vyřešeny při stanovení chráněného ložiskového území, dobývacího prostoru, popřípadě při projektování, výstavbě nebo rekonstrukci dolu a lomu a jestliže postup při jejich řešení stanoví zvláštními předpisy.*

[19] Podle odst. 3 platí, *že nedošlo-li k dohodě podle odstavce 2 nebo jestliže krajský úřad nesouhlasí s dohodou, rozhodne o řešení střetů zájmů Ministerstvo průmyslu a obchodu po projednání s ministerstvem životního prostředí České republiky a Českým báňským úřadem v součinnosti s ostatními dotčenými ústředními orgány státní správy, a to s přihlédnutím ke stanovisku krajského úřadu.*

[20] Podle § 33 odst. 4 horního zákona, *organizace, která žádá o povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska, je povinna doložit obvodnímu báňskému úřadu, že střety zájmů byly vyřešeny.*

[21] Institutem řešení střetu zájmů v řízení o povolení hornické činnosti dle § 33 horního zákona se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v opakovaně citovaném rozsudku č. j. 2 As 196/2016 - 133. V tomto rozsudku zdejší soud vyložil rozdíl mezi pojmy „ohrožení“ a „dotčení“, když poukázal na rozsudek NSS č. j. 7 As 21/2007 - 191, dle kterého *„dotčenost je atributem odvození okruhu účastníků řízení podle § 18 odst. 1 zákona o hornické činnosti, kdežto ohroženost je atributem aplikace ustanovení § 33 horního zákona o řešení střetu zájmů“, a konstatoval, že „tomu odpovídá i aktuální právní úprava, která pojem „ohrožení“ používá v souvislosti s řešením střetu zájmů (viz § 33 odst. 1 horního zákona či § 17 odst. 2 zákona o hornické činnosti), zatímco pojem „dotčení“ je používán v § 28 odst. 2 horního zákona a § 18 odst. 1 zákona o hornické činnosti, které upravují okruh účastníků předmětných správních řízení.“*

[22] Dále v bodech 33 a 34 rozsudku č. j. 2 As 196/2016 - 133 tento soud vyslovil, *že „za současné právní úpravy se pojmy „ohrožený“ a „dotčený“ vztahují ke dvěma odlišným institutům, které slouží k ochraně zájmů fyzických a právnických osob v různých situacích. Jak již bylo uvedeno výše, dotčenost se vztahuje k vymezení okruhu účastníků správního řízení, ohroženost k povinnosti řešení střetu zájmů. Podle ustálené judikatury se dotčenost zájmů neomezuje pouze na osoby, které vlastní nemovitost v dobývacím prostoru. Je totiž zřejmé, že důsledky povolené hornické činnosti nejsou omezeny jen na stanovený dobývací prostor, řada důsledků povolené činnosti dobývací prostor přesahuje (rozsudek Městského soudu v Praze*

ze dne 31. 5. 2007, č. j. 11 Ca 303/2005 – 29, publ. pod č. 1329/2007 Sb. NSS, či již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 36/2009 – 123). Dotčením lze rozumět především dotčení hlukem, prachem, vibracemi a dalšími imisemi. Imisemi se dle § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou místním poměrům a který podstatně omezuje obvyklé užívání pozemku (srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 36/2009 – 123). U ohrožení musí existovat reálná, důkazy podložená, hrozba vzniku újmy, která znamená podstatné snížení některého z užitných parametrů předmětné věci (srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 21/2007 – 191).

Z uvedeného vyplývá, že ohrožení zájmů představuje zásah větší intenzity než dotčení, a to ve vztahu k významu způsobené újmy. Tento závěr podporuje i odborná literatura, dle které je kritériem pro stanovení povinnosti uzavřít dohodu o střetu zájmů intenzita zásahu, která musí dosahovat stupně ohrožení. Za ohrožený je objekt či zájem považován tehdy, hrozí-li v důsledku hornické činnosti jeho zničení, poškození nebo snížení některého z jeho užitných parametrů. Intenzitu zásahu je třeba zjišťovat v konkrétním případě znaleckými posudky zpracovanými znalci se specializací na důlní měřictví a vlivy poddolování.“

[23] Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku v bodě 35 a 36 dále dospěl k závěru, že „okruh osob, se kterými musí těžební organizace před podáním žádosti o povolení hornické činnosti uzavřít dohodu o střetu zájmů dle § 33 horního zákona, bude záležet na konkrétních geologických a jiných podmínkách v území. Za tím účelem bude zpravidla třeba vyhotovit komplexní znalecký posudek, případně okruh ohrožených zájmů vyhodnotit a odůvodnit na základě odborných znalostí a předchozích zkušeností těžební organizace. (...) Hrozba újmy musí být vzhledem k podmínkám v okolí reálná a její intenzita musí být srovnatelná se zničením, poškozením či podstatným snížením některého z užitných parametrů daného objektu. Dohoda o střetu zájmů se může kromě ochrany věcných práv týkat i jiných absolutně chráněných statků jako zdraví a život. Míru ohrožení jednotlivých zájmů v konkrétním případě je třeba stanovit na základě odborného posouzení konkrétních podmínek v území. Na kvalitu odborného posouzení je třeba klást vzhledem k významu proti sobě stojících zájmů přísné nároky. Excesy z obvyklého běhu věcí lze řešit cestou náhrady škody dle § 37 horního zákona se subsidiárním použitím úpravy náhrady škody v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. V obecné rovině lze zejména odkázat na úpravu škody z provozní činnosti dle § 2924 občanského zákoníku či úpravu škody způsobené provozem zvlášť nebezpečným dle § 2925 občanského zákoníku.“

[24] Stěžovatelům je třeba přisvědčit v tom, že závěry formulované v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat tak, že ohroženy mohou být pouze stavby, jiné objekty na pozemcích či jiné zájmy žalobců. Naopak doložit řešení střetu zájmů je třeba i v případě, že hrozí podstatné znehodnocení pozemků. Krajskému soudu však nelze v tomto ohledu nic vytknout, neboť k posouzení důsledků důlní činnosti na pozemky ve spoluvlastnictví stěžovatelů přistoupil komplexně a řádně svůj závěr odůvodnil.

[25] Mezi účastníky je nesporné, že v důsledku plánované těžební činnosti může dojít k poklesu shora uvedených pozemků ve spoluvlastnictví stěžovatelů o přibližně 55-95 cm.

pokračování

Pozemky stěžovatelů tedy budou zcela nepochybně těžební činnosti dotčeny. Tyto pozemky jsou v katastru nemovitostí vedeny jako ostatní plocha se způsobem využití neplodná půda a nachází se na nich les. Nenachází se na nich ani žádné stavby, které by mohly být těžební činností dotčeny. Z doplňku č. 1 ke znaleckému hydrogeologickému posudku ze dne 9. 10. 2017, ev. č. 328/2016, na který přílehavě poukázal OBÚ, vyplývá, že předmětné pozemky se nenachází v území ohroženém zamokřením a zatopením souvisejícím s vlivem plánové těžební činnosti. I po předpokládaném poklesu tedy budou pozemky nadále moci být využívány jako les, stejným způsobem jako dosud. Žádné jiné dotčení předmětných pozemků v souvislosti s těžební činností dle posudku nenastane, což podle Nejvyššího správního soudu znamená, že nebudou těžební činností ohroženy natolik, aby to mělo za následek jejich zničení, poškození nebo snížení některého z jejich užitných parametrů. Uvedený pokles pozemků tudíž nepředstavuje ohrožení zájmů ve smyslu § 33 odst. 1 horního zákona. Krajský soud dospěl s poukazem na rozsudek č. j. 2 As 196/2016 - 33 k obdobnému závěru. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatelů, že krajský soud tento rozsudek nesprávně interpretoval a nesprávně vyhodnotil intenzitu, s jakou bude v případě povolení těžby zasaženo do spoluvlastnických práv žalobců k výše uvedeným pozemkům. Nejvyšší správní soud tak má stejně jako krajský soud za to, že správní orgány nepochybily, pokud ve vztahu k nemovitostem ve spoluvlastnictví žalobců nevyžadovaly po žadateli – osobě zúčastněné na řízení – doložení vyřešení střetu zájmů podle § 33 horního zákona.

[26] V návaznosti na výše uvedené nelze stěžovatelům přisvědčit ani v tom, že OBÚ měl osobu zúčastněnou na řízení vyzvat k doložení dokladu prokazujícího vyřešení střetu zájmů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že OBÚ svůj závěr, že předmětné pozemky ve spoluvlastnictví stěžovatelů nebudou v důsledku hornické činnosti ohroženy, řádně zdůvodnil na str. 19 svého rozhodnutí.

[27] V případě argumentace stěžovatelů, že povolovanou důlní činností dojde ke znehodnocení dotčených pozemků, a tím i ke snížení jejich tržní hodnoty, Nejvyšší správní soud připouští, že k dotčení pozemků ve spoluvlastnictví stěžovatelů může v důsledku jejich poklesu dojít. Nelze však očekávat takové znehodnocení pozemků, aby to mělo za následek ohrožení zájmů stěžovatelů ve smyslu § 33 odst. 1 horního zákona. Tvrzené snížení tržní hodnoty pozemků stěžovatelé ničím nedoložili a z obsahu spisu nelze takové reálné riziko zjistit. Na situaci obou pozemků, které jsou již nyní dotčeny hornickou činností osoby zúčastněné na řízení, se nic podstatného nezmění. Pokud by v důsledku povolené hornické činnosti vznikla neočekávaná majetková újma nad rámec zjištění vyplývajících ze znaleckého posudku (např. porušením předepsaných postupů při hornické činnosti), bylo by na místě řešit takovou újmu cestou náhrady škody podle § 37 horního zákona se subsidiárním použitím úpravy náhrady škody v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, popř. dle zákona č. 167/2008 Sb., o předcházení ekologické újmy a o její nápravě a o změně některých zákonů.

[28] Skutečnost, že v minulosti již vlivem důlní činnosti došlo ke znehodnocení pozemku parc. č. X v k. ú. S. m. u K., když tento pozemek poklesl o cca 100 cm, byl podmačen a fakticky přestal plnit funkci lesa, na kterou poukazují stěžovatelé v kasační stížnosti, nemá na posouzení věci vliv, neboť tento pozemek se nachází ve zcela jiné lokalitě, než pozemky parc. č. X a X v k. ú. D., jejichž zasažení důlní činností

je posuzováno v této věci. Z míry znehodnocení pozemku par. č. X v k. ú. S. m. u K. proto nelze při posouzení této věci žádným způsobem vycházet. Stejně tomu je v případě poukazu stěžovatelů na skutečnost, že v minulosti již k poklesu pozemků v důsledku těžební činnosti došlo. Případné poškození pozemků v minulosti však není otázkou rozhodnou v této věci. Tato okolnost se totiž netýká plánované těžby, o které rozhodoval žalovaný napadeným rozhodnutím.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovateli uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[30] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemají. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla a soud ani neshledal okolnosti hodné zvláštního zřetele odůvodňující přiznání nákladů řízení, a proto soud rozhodl, že ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu